Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувачка ступеня доктора філософії Левківська Вікторія Миколаївна, 1999 року народження, громадянка України, освіта вища: закінчила у 2022 році Навчально-науковий інститут права Київського національного університету імені Тараса Шевченка за спеціальністю 081 «Право».

Виконала акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 10.03.2026 р. № 94-34 у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради:	**Вікторії Вікторівни РЄЗНІКОВОЇ**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка.
Рецензентів:	**Валерії Вікторівни ПОЄДИНОК**, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка.
	Тетяни Богданівни ПОЖОДЖУК, кандидата юридичних наук, доцента, доцента кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка.
Офіційних опонентів:	**Олега Петровича ПОДЦЕРКОВНОГО**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри господарського права і процесу Національного університету «Одеська юридична академія».
	Руслана Аятшаховича ДЖАБРАЇЛОВА, доктора юридичних наук, професора, заступника директора з наукової роботи Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова».

на засіданні «06» травня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право *Левківській Вікторії Миколаївні* на підставі публічного захисту дисертації «Правові засади забезпечення національної економічної безпеки» за спеціальністю 081 Право.

Дисертацію виконано на кафедрі економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Науковий керівник – Щербина Валентин Степанович, доктор юридичних наук, професор, академік Національної академії правових наук України, професор кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Дисертацію виконано у вигляді спеціально підготовленого рукопису українською мовою, що повністю відповідає вимогам пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами) та містить нові науково-обґрунтовані результати, а саме: *вперше* визначено історичні етапи розвитку концепції національної економічної безпеки у світі та їхні характерні риси; визначено складові частини системи національної економічної безпеки; визначено напрями оновлення Стратегії економічної безпеки України, обґрунтовано правову природу санкцій в контексті Закону «Про санкції» та міжнародних санкційних режимів як регулятивних обмежувальних заходів; визначено етапи правового забезпечення економічної безпеки ЄС; *удосконалено* класифікацію загроз національній економічній безпеці шляхом систематизації; уточнення змісту класифікаційних критеріїв та застосування нових критеріїв структури та рівня впливу; визначення поняття національної економічної безпеки шляхом включення правових аспектів до такого визначення; розуміння правових засобів забезпечення економічної безпеки шляхом уточнення, що це спеціалізовані засоби, головною метою яких є саме вплив на стан забезпеченості економічної безпеки; запропоновано нові критерії класифікації таких засобів; поділ органів державної влади, що забезпечують національну економічну безпеку, на групи шляхом формулювання критеріїв цього поділу залежно від ролі, яку державний орган відіграє в такому правовому забезпеченні; обґрунтування концепції майбутнього закону України про скринінг прямих іноземних інвестицій шляхом визначення його ключових елементів; *дістали подальшого розвитку положення щодо* історичних етапів розвитку концепції національної економічної безпеки в Україні шляхом систематизації, уточнення таких етапів, виділення їхніх характерних рис та нового сучасного

(інтеграційного) етапу; кола *суб'єктів* національної економічної безпеки; визначення воєнно-економічної безпеки як правового і фактичного стану, за якого економіка країни, перебуваючи під тиском воєнних загроз, зберігає спроможність до стабільного функціонування, підтримки обороноздатності та захисту національних інтересів, водночас створюючи основу для післявоєнного відновлення та розвитку; напрямів удосконалення правового статусу Ради національної безпеки України; удосконалення правового статусу Бюро економічної безпеки України шляхом посилення міжнародної експертизи та кращого врахування інтересів бізнесу; правового статусу Ради бізнес-омбудсмена шляхом визначення її як квазіурядової установи. Крім того, у дисертації визначено основні напрями узгодження законодавства України з *acquis* ЄС у сфері економічної безпеки.

Здобувачка має 13 наукових публікацій за темою дисертації, з них 6 наукових статей, опублікованих у наукових фахових виданнях України, а також 7 тез-доповідей на науково-практичних конференціях:

1. Левківська В.М. Адміністративно-правове забезпечення національної безпеки. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 83-88. DOI: 10.32782/klj/2022.4.12
2. Левківська В.М. Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки України в умовах гібридних загроз. *Публічне право*. 2023. Вип. №1 (49). С. 15-22. DOI: 10.32782/2306-9082/2023-49-2
3. Левківська В.М. Механізми правового забезпечення національної економічної безпеки та їх особливості. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського.* СЕРІЯ: Юридичні науки. 2023. Том 34(73). №5. С.23-28. DOI: 10.32782/TNU-2707-0581/2023.5/05
4. Левківська В.М. Місце ради національної безпеки і оборони України в системі державних органів, що забезпечують економічну безпеку України. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права.* 2023. Випуск 37. С.355-363. DOI : 10.5281/zenodo.8103644
5. Левківська В.М. Імплементація міжнародно-правових стандартів і зарубіжного досвіду правового забезпечення національної економічної безпеки. *Право України*. 2024. Вип. №3. С. 151-161. DOI :10.33498/louu-2024-03-151
6. Левківська В.М. Ефективне законодавство та правозастосування як основа правового забезпечення національної економічної безпеки. *Право і суспільство.* 2024. №3. С.122-130. DOI: 10.32842/2078-3736/2024.3.19

У дискусії взяли участь голова, рецензенти та офіційні опоненти, та висловили зауваження:

Рєзнікова Вікторія Вікторівна, доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент Національної академії правових наук України, завідувач кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового

інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна без зауважень.

Поєдинок Валерія Вікторівна, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Понятійно-категоріальний апарат дисертації загалом характеризується належним рівнем опрацювання та спирається на сучасні доктринальні підходи. Водночас потребує додаткового уточнення співвідношення категорій «економічна безпека», «безпека підприємництва» (або «безпека бізнесу») та «національна економічна безпека», особливо у контексті аналізу стратегічних документів та визначення компетенції органів державної влади. У роботі ці поняття фактично вживаються як взаємозамінні (зокрема, використано економічні джерела, які виходять з *мікро*економічної перспективи), що ускладнює розуміння авторської концепції.
2. Дисертантка обґрунтовує необхідність посилення правових механізмів забезпечення національної економічної безпеки, зокрема шляхом застосування обмежувальних заходів (як-от санкції, скринінг інвестицій, експортний контроль). Водночас у роботі не приділено уваги питанню меж (критеріїв) допустимості втручання держави у свободу господарської діяльності. Тим більше, що одним з ключових джерел, на які спирається дослідження, є Концепція національної економічної безпеки України, розроблена Міжнародним інститутом свободи, автори якої закликають до мінімізації державного втручання. З огляду на господарсько-правову природу дослідження, доцільним було б більш системно використати принцип пропорційності або його функціональні еквіваленти як методологічні орієнтири оцінки відповідних правових інструментів.
3. Розділ ІІІ, присвячений євроінтеграції, демонструє обізнаність авторки з сучасними підходами Європейського Союзу до формування політики економічної безпеки. Разом з тим, потребує більш детального дослідження можливість транспозиції інструментів права ЄС у законодавство України – з точки зору як правової природи цих інструментів, так і змісту. Дисертантка правильно вказує, що в сучасних умовах питання економічної безпеки в ЄС регулюються передусім регламентами, а не директивами. Регламент не потребує прийняття імплементаційного законодавства і підлягає прямому застосуванню у державах-членах, однак Україна не є державою-членом ЄС. Яким чином вона має «реагувати» на регламент? Прийняттям аналогічного власного закону? Це також проблематично.

Пожоджук Тетяна Богданівна, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри економічного права та економічного судочинства Навчально-наукового інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Серед пропозицій є те, що складовою національної економічної безпеки є **вертикальна структура**, що включає рівні такої безпеки залежно від суб'єкта безпеки (міжнародна економічна безпека, що забезпечується джерелами міжнародного права; економічна безпека ЄС, що забезпечується acquis ЄС; економічна безпека держави; економічна безпека регіонів України (з урахуванням функціональних типів територій в Україні); галузева економічна безпека; безпека суб'єктів господарювання; безпека негосподарюючих суб'єктів). Ця ідея має загалом потенціал до подальшого наукового дослідження, в аспекті того, яким чином і якими засобами може забезпечуватися економічна безпека залежно від того, про який її рівень ми говоримо. Було б добре почути Вашу думку, щодо ефективних юридичних механізмів забезпечення, наприклад, економічної безпеки суб'єктів господарювання.
2. У новизні рівня вперше, Ви пишете про складові частини системи національної економічної безпеки, зокрема, говорите про горизонтальну структуру, що "включає *види* такої безпеки за сферами економіки, серед яких виділяєте такі - макроекономічна безпека, виробнича та технологічна безпека, енергетична безпека, фінансова безпека, інвестиційна безпека, зовнішньоекономічна безпека, кібербезпека економічної сфери, соціальна безпека, воєнно-економічна безпека". Виникає питання, як співвідносяться макроекономічна сфера та виробнича? Вбачається деяка неузгодженість у критерії класифікації. Якщо сфери економіки, то вони є такі, наприклад: енергетика, промисловість, сільське господарство і так далі. А макроекономіка, це трохи інше. Це ж економічна категорія, розділ економічної науки.
3. На сторінках 74-75 роботи, звертаючи увагу на засоби регулювання господарської діяльності, зокрема, згадуєте ті, які визначалися ст. 12 ГК України, а також ті, які виокремлені науковцями. Наводите також такі господарсько-правові засоби забезпечення економічної безпеки (автор Задихайло Д.В.): «державні соціально-економічні програми; державні замовлення для стимулювання вітчизняного виробництва конкурентоспроможної, інноваційної продукції; методи технічного регулювання; державні закупівлі продукції вітчизняного виробника; держава імпортує новітні технології, а потім передає права на їх використання як державним, так і недержавним секторам національної економіки; державна

підтримка суб'єктів національного підприємництва; запуск програми державно-приватного партнерства». Потім пишете, що «немає сумніву, що усі такі засоби мають певне відношення до забезпечення економічної безпеки. Разом з тим, вважаємо, що до правових заходів забезпечення економічної безпеки слід відносити спеціалізовані засоби, головною метою яких є саме вплив на стан забезпеченості економічної безпеки, а не щось інше». Далі по тексту на сторінках 92 та 93 роботи зазначаєте, що «на нашу думку, у межах економічного (господарського) права ключовими для забезпечення національної економічної безпеки є, зокрема, такі сфери (сегменти) правового регулювання:- **основні засади господарської діяльності,** … зокрема, велике значення для забезпечення національної економічної безпеки мали такі системоутворюючі статті ГК, як ст. 12», яка і містила засоби державного регулювання перераховані на попередніх сторінках роботи. То постає питання, чи відносите Ви все таки такі засоби, як квотування, ліцензування, технічне регулювання, штрафні санкції, надання податкових пільг, контроль та нагляд тощо до засобів забезпечення економічної безпеки?

4. У новизні рівня удосконалено Ви зазначаєте, що удосконалили «розуміння правових засобів забезпечення економічної безпеки шляхом уточнення, що це спеціалізовані засоби, головною метою яких є саме вплив на стан забезпеченості економічної безпеки». Тобто, правові засоби, це спеціалізовані засоби? Це твердження видається дискусійним і потребує уточнення. У чому полягає спеціалізованість засобів?

Джабраілов Руслан Аятшахович, доктор юридичних наук, професор, заступник директора з наукової роботи Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Поділяючи авторський підхід та логіку викладення думки щодо структурування системи національної економічної безпеки із виокремленням вертикальної, горизонтальної та функціональної структури, водночас інтегрування у вертикальну структуру економічної безпеки ЄС видається передчасним, оскільки Україна перебуває на стадії адаптації національного законодавства до права ЄС і, відповідно, процес євроінтеграції ще триває.
2. Підтримуючи пропонований шановною Вікторією Миколаївною поділ органів державної влади, що забезпечують національну економічну безпеку, на три групи, як-то органи загальної компетенції, органи спеціальної компетенції, органи підтримуючої компетенції, вбачається, що окремого згадування та врахування у авторській класифікації потребують галузеві центральні органи державної виконавчої влади, які також дотичні до вирішення низки

питань, що мають прямий чи опосередкований зв'язок із національною економічною безпекою.

3. Визнаючи обґрунтованими міркування дисертантки про те, що за сучасних умов значною є роль правових засобів, спрямованих на забезпечення воєнно-економічної безпеки як виду національної економічної безпеки, вбачається, що було б за доцільне приділити увагу спеціальним правовим режимам господарювання, на прикладі Дефенс Сіті, регулятивний потенціал яких є істотним для стимулювання економіки та забезпечення критичних потреб в умовах правового режиму воєнного стану.

Подцерковний Олег Петрович, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри господарського права і процесу Національного університету «Одеська юридична академія». Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. У роботі, попри її загальний позитивний напрям дослідження програмних документів у сфері забезпечення національної економічної безпеки, без яких останнє фактично не може існувати, наявні окремі концептуальні положення дисертації, що мають невирішений характер і потребують додаткового обґрунтування. Насамперед, викликає запитання віднесення документів публічної політики, зокрема стратегій, до елементів правового забезпечення економічної безпеки за умови, що вони прямо не визнаються нормативно-правовими актами. Посилання авторки на положення Закону України «Про правотворчу діяльність», відповідно до яких такі документи не мають нормативного характеру, саме по собі не усуває цієї суперечності, а, навпаки, її загострює: залишається не до кінця зрозумілим, у якому саме сенсі вони інтегруються у систему правового забезпечення, якщо не створюють юридично обов'язкових норм. На проблему такої невизначеності вказує те, що авторка не розкриває механізм трансформації положень стратегічних документів у юридично значущі норми та рішення. Зокрема, не пояснюється те, яким чином положення стратегій мають вплинути на правотворчу діяльність або правозастосовну практику, а також не окреслено інституційні чи процедурні зв'язки між стратегічним плануванням і правовим регулюванням. В результаті, зменшується значення авторської оцінки ролі Стратегії національної безпеки України та Стратегії економічної безпеки: фактично до них висуваються вимоги щодо певного наповнення (наприклад, *«готовність економіки до війни, стійкість в умовах воєнних загроз та здатність до повоєнного відновлення та розвитку»* – С. 81), що є безумовно правильним, але притаманним нормативно-правовим актам або програмам законодавчої діяльності. Авторка пише: «*При прочитанні Стратегії виникає питання: чим правове забезпечення національної економічної безпеки відрізняється від правового*

забезпечення господарської діяльності загалом?» Отже передбачається правовий ефект Стратегії національної безпеки, що може входити у суперечність із її природою як документу стратегічного планування. При цьому документи стратегічного характеру можуть розглядатися, зокрема, як акти так званого «м'якого права» (*soft law*), що не мають формально обов'язкової сили, але справляють регулятивний вплив, або як інструменти публічної політики (*політичні засоби*), спрямовані на формування та реалізацію державних пріоритетів. Але без визначеності з цих питань важко говорити про включення стратегій національної економічної безпеки у механізм її правового забезпечення. Звісно, йдеться більше про побажання до наповнення роботи інструментальними механізмами, аніж про істотний недолік. Але ж хотілося б досягти його доктринального усунення, позаяк відповідна невизначеність має системний характер для України і відображає загальну проблему функціонування стратегічних документів у національній правовій системі: за наявності політичного запиту на їх прийняття відсутній належним чином відпрацьований механізм трансформації положень стратегій у площину правового регулювання в координатах «стратегія – політична воля – закон», що знижує їхню практичну ефективність, стаючи нагальною проблемою правової науки, зокрема господарсько-правової.

2. Хоча в цілому заслуговують на позитивну оцінку звернення авторки до проблематики функціонування Бюро економічної безпеки України та спроба запропонувати комплексні рішення щодо вдосконалення його правового статусу у контексті забезпечення національної економічної безпеки (с. 115-122), все ж відповідні підходи не позбавлені внутрішніх неузгоженостей та не повною мірою опрацьовані. Дисертантка обґрунтовано звертає увагу на ключові проблеми інституційного становлення БЕБ, зокрема питання його фактичної незалежності, домінуючого впливу Кабінету Міністрів України на процедури формування керівництва, а також невідповідність між задекларованою аналітичною моделлю діяльності та її практичною реалізацією, позначає на потребу розвитку ризик-орієнтованого підходу та посилення аналітичної складової діяльності цього органу.Разом із тим, запропоновані зміни щодо надання міжнародним експертам переважного голосу у конкурсних процедурах, а також розширення участі представників бізнес-спільноти у формуванні та функціонуванні органів БЕБ, хоча і відповідають загальній ідеї деполітизації та підвищення довіри до інституції, не підкріплені достатнім теоретико-правовим аналізом. У роботі не розкрито питання меж допустимого залучення зовнішніх та приватних осіб до здійснення функцій публічної влади БЕБ, не визначено критерії їх легітимності, а також не враховано ризики

конфлікту інтересів та потенційного впливу окремих груп інтересів на діяльність органу, який за своєю природою має здійснювати контроль у сфері економіки. У запропонованому вигляді відповідні зміни можуть призвести до зміщення балансу від публічно-правового контролю до впливу організованих приватних інтересів. Водночас важливо, як видається, перевести питання з площини "чи допустимі зовнішні/приватні актори" – фактично це зараз відбувається на різних рівнях антикорупційної, конституційної та іншої політики – у площину "як інституційно їх легітимізувати і оптимізувати " для уникнення недовіри та зловживань. Зокрема, міжнародні експерти з вирішальним голосом – це вже не просто інституційна допомога інших країн, а й участь у прийнятті владних рішень. Але чи є відповідні особи суб'єктами публічної влади, чи несуть вони відповідальність за свої рішення та перед ким? Так само бізнес-експерти в органах БЕБ – це приватні актори, які отримують вплив на відбір кадрів, аудит, можливо, — політику органу. Якщо припустити представництво бізнесових структур, то чи не призведе це до олігархізації контролю, адже формування БЕБ залежатиме від осіб, які контролюються цим органом? Без відповіді на ці питання навряд чи можливо побудувати належну систему формування найважливішого контролюючого органу у економічній безпеці – ризики "захоплення регулятора" та розмивання публічної влади потребують системних рішень. Зокрема, як видається, в основі такої моделі має бути покладено не просте розширення повноважень міжнародних експертів, а вбудування порядку участі міжнародних експертів у формалізовані міжінституційні механізми співпраці з ЄС. Простою мовою, якщо Україна інтегрується в ЄС, експерти повинні делегуватися або погоджуватися через Європейську Комісію або інші офіційні механізми співпраці Україна–ЄС. Це надасть міжнародним експертам легітимності, передбачуваності механізмам їх залучення, створить політичну відповідальність (на рівні міждержавних відносин) та зменшить ризик "ручних експертів". Але й у цьому випадку – навіть через інституції ЄС – не можна беззастережно давати таким експертам вирішальний голос, бо тоді можуть порушуватися засади суверенітету й конституційної моделі публічної влади. Тобто оптимальна модель: не "вирішальний голос", а блокуючий голос, кваліфікована участь, обов'язковість врахування позиції або спеціальна процедура у разі розбіжностей. Аналогічно, залучення представників бізнес-середовища потребує встановлення чітких критеріїв репрезентативності та запобіжників конфлікту інтересів, оскільки інакше існує ризик концентрації впливу в інтересах обмеженого кола економічних суб'єктів та політичних сил.

3. Дискусійною є обґрунтованість використання німецької моделі інвестиційного скринінгу як орієнтиру для формування майбутнього

законодавства України, хоча, як довела авторка, запровадження такого скринінгу само по собі є, безумовно, потрібним кроком, у тому числі у контексті адаптації до права ЄС. Авторка досить детально викладає положення законодавства Німеччини щодо скринінгу прямих іноземних інвестицій, зокрема процедури секторальної та міжсекторальної перевірки, критерії оцінки ризиків, строки розгляду заяв та повноваження компетентних органів. Водночас не зроблено застережень стосовно того, наскільки відповідні інституційні рішення можуть бути ефективно імплементовані в умовах України. Між тим, існує низка фундаментальних відмінностей між німецькою та українською моделями державного управління, економічної структури та безпекового середовища, які можуть істотно впливати на ефективність механізмів інвестиційного скринінгу. По-перше, Німеччина функціонує в умовах стабільної інституційної системи з високим рівнем організації державних органів, розвиненою судовою практикою та усталеними процедурами взаємодії між державою і бізнесом. Натомість в Україні інституційна спроможність органів публічної влади залишається слабкою, а система прийняття рішень у сфері економічної безпеки характеризується значною фрагментарністю та перехрещенням повноважень різних органів. У таких умовах запровадження складних процедур багаторівневої перевірки інвестицій без попереднього зміцнення адміністративної інфраструктури може призвести не до підвищення безпеки, а до зростання бюрократичного навантаження, затримок у реалізації інвестиційних проєктів та зростання транзакційних витрат для інвесторів. По-друге, економічна структура України істотно відрізняється від економіки Німеччини за рівнем диверсифікації, технологічної складності та залежності від зовнішніх інвестицій. Українська економіка характеризується значно вищою потребою у стимулюванні притоку іноземного капіталу для відновлення виробничих потужностей, модернізації інфраструктури та забезпечення післявоєнної реконструкції. У цьому контексті надмірно жорсткий або формалізований механізм скринінгу може стримувати інвестиційну активність, особливо у трудо- та капіталомістких секторах обробної промисловості, які не мають стратегічного значення для національної безпеки, але відіграють важливу роль у створенні робочих місць та розвитку експорту (наприклад, у текстильній та швейній промисловості). По-третє, безпекове середовище України має унікальний характер у зв'язку з триваючою збройною агресією рф та високим рівнем геополітичних ризиків. У таких умовах рішення щодо допуску іноземних інвестицій часто мають політичний або військово-стратегічний вимір і можуть прийматися у прискореному порядку на основі оперативної

інформації. Натомість класичні моделі інвестиційного скринінгу, розроблені для стабільних правових систем, передбачають тривалі процедурні строки, високий рівень формалізації та значний обсяг документального аналізу. Це створює ризик того, що механізм, запозичений із німецького законодавства без адаптації до умов воєнного часу, буде або надто повільним для реагування на безпекові загрози, або, навпаки, систематично обходитися шляхом застосування позапроцедурних рішень, що підриватиме довіру до системи скринінгу. Отже, перенесення інституційних рішень, характерних для розвинених держав Європейського Союзу, потребує їх ретельної адаптації до умов української економіки та наявної системи державного управління. Дискутуючи із дисертанткою із цього питання, доцільно зазначити, що альтернативою універсальному скринінгу до всіх іноземних інвестицій може бути більш диференційований підхід, який враховує рівень ризику залежно від походження інвестора та характеру інвестиції. Зокрема, одним із можливих напрямів розвитку правового регулювання у цьому контексті може бути запровадження обов'язкового скринінгу інвестицій, що надходять із держав, які не є членами Європейського Союзу, держав «Великої сімки» або інших країн із високим рівнем стратегічного партнерства з Україною, тоді як інвестиції з юрисдикцій із низьким рівнем безпекового ризику можуть підлягати спрощеній процедурі або звільнятися від обов'язкової перевірки. Такий ризик-орієнтований підхід, який до речі відстоюється авторкою у інших положеннях роботи (наприклад, щодо повноважень БЕБ) дозволив би забезпечити баланс між необхідністю захисту національної безпеки та потребою залучення іноземних інвестицій, а також уникнути надмірного регуляторного навантаження на економіку в умовах її відновлення

4. Робота містить окремі неточності та недостатньо аргументовані місця. Наприклад, на с. 57, формулюючи власне поняття національної економічної безпеки, дисертантка пише про економічних суб'єктів, не пояснюючи, як це поняття співвідноситься із поняттям суб'єкта господарювання чи учасника господарських відносин (с. 95). Твердження про практичну недієздатність системи СОТ з кінця 2019 р. є занадто категоричним, оскільки організація продовжує функціонувати, хоча й з істотними інституційними обмеженнями. Навіть нещодавна невдача переговорів щодо продовження мораторію на електронну комерцію у рамках конференції СОТ у 2026 р. (https://ittcnet.org/insights/wto-e-commerce-moratorium-expires-without-consensus/?utm_source=chatgpt.com) демонструє скоріше кризу механізму консенсусу, ніж неспроможність організації.

Результати відкритого голосування:

«**За**» 5 членів ради,

«**Проти**» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Левківській Вікторії Миколаївні ступінь доктора філософії з галузі знань 08 Право за спеціальністю 081 Право.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої ради, доктор юридичних наук, професор **Вікторія РЄЗНІКОВА**

ПІДПИС ЗАСВІДЧУЮ
ВЧЕНИЙ СЕКРЕТАР НДЧ
КАРАУЛЬНА Н.В.
07.05.2026

Україна * Київський національний університет імені Тараса Шевченка * Ідентифікаційний код 02070944